

مهدی (عج)، منتقم حادثه عاشورا

حادثه عاشورا، علی‌رغم صحنه‌های زیبایی از عشق و ایثار، صحنه‌های غم‌انگیز بسیاری را نیز در خود داشت؛ به گونه‌ای که به واقع، آن را می‌توان یک تراژدی بزرگ خواند.

در این تراژدی، دنیاپرستان و خودکامگان، چنان صحنه‌های دهشتناکی را از درنده‌خویی خود، به نمایش گذاشتند که پس از چهارده قرن، هنوز هم داغ فجایی که بر امام حسین (ع) و اهل بیتش روا داشته شد، تازگی دارد؛ که البته، همین امر، مکتب تشیع را زنده و پویا نگه داشته است.

اگرچه پس از پایان پذیرفتن فاجعه عاشورا، بسیاری به خود آمدند و به فکر انتقام‌گیری از جنایتکاران واقعه کربلا افتادند و تا حدود زیادی نیز موفق شدند که قاتلین شهدای کربلا را به سزای اعمالشان برسانند؛ اما داغی که عاشورا بر دل ائمه: گذاشت، چیزی نبود که با قیام کسانی چون مختار و توأیین، تسکین یابد؛ لذا پیوسته از روزی خبر می‌دادند که شخصی از نسل آنان خواهد آمد و از ظالمین و مستکبرین، انتقام خواهد گرفت.

البته هنگام ظهور حضرت حجت (عج)، تمامی جنایتکاران واقعه کربلا- جز عده‌ای که در رجعت، بازگردنده خواهند شد- وجود ندارند، اما انتقام‌گیری از مستکبران، به منزله انتقام‌گیری از قاتلین امام حسین (ع) خواهد بود؛ چرا که انتقام‌گیری حضرت مهدی (عج) از افراد نیست، بلکه از فرهنگ ظلم و بیداد است که علیه مظلومان، اعمال می‌شود. بنابراین نابودی ظالمین و جبارین عالم، به نوعی انتقام خون امام حسین (ع) و فاجعه عاشورا است.

امام حسین (ع) در باره چگونگی خون‌خواهی حضرت حجت (عج) می‌فرماید: «وَلِلَّهِ لَا يَسْكُنُ دَمِي حَتَّى يَبْعَثُ اللَّهُ الْمَهْدِيَّ فَيَقْتُلُ عَلَى دَمِي مِنَ الْمُنَافِقِينَ الْكَفَرَةَ الْفَسَقَةَ سَبْعِينَ أَلْفًا^۱؛ سوگند به خدا؛ خون من از جوشش باز نمی‌ایستد تا این که خداوند، مهدی (عج) را برانگیزد. او به انتقام خون من، هفتاد هزار نفر از منافقان را خواهد کشت».

امام صادق (ع) نیز در تفسیر آیه «وَمَنْ قَتَلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا»^۲، فرمودند: «نَزَلَتْ فِي الْحُسَيْنِ لَوْ قَتَلَ وَلِيَّهُ أَهْلَ الْأَرْضِ مَا كَانَ مُسْرِفًا وَوَلِيُّهُ الْقَائِمُ^۳؛ مراد از مظلوم، در این آیه، حضرت امام حسین (ع) است که مظلوم کشته شد و ولی او، قائم (عج) می‌باشد که تمام تجاوزگران زمین را خواهد کشت».

در مورد همین آیه، امام باقر (ع) نیز فرموده‌اند: «نَحْنُ أَوْلِيَائُهُ وَالْقَائِمُ مِنَّا إِذَا قَامَ طَلَبَ بِثَارِ الْحُسَيْنِ، فَيَقْتُلُ حَتَّى يُقَالَ قَدْ أَسْرَفَ فِي الْقَتْلِ^۴؛ ما اولیای دم او [حسین] هستیم. هنگامی که قائم [عج] قیام کند، به قدری ظالمان را به هلاکت خواهد رساند که گفته خواهد شد: بسیاری را کشت».

در دعای ندبه نیز، این گونه، به این حقیقت اشاره شده است: «أَيْنَ طَالِبُ بَدَمِ الْمَقْتُولِ بِكَرْبَلَا».

^۱. بحار الانوار، ج 45، ص 299

^۲. «هرکس مظلوم کشته شود، ما برای ولی او تسلطی بر ظالم قرار می‌دهیم»؛ سورة اسراء، آیه 33.

^۳. البرهان فی تفسیر القرآن، ج 2، ص 419.

^۴. بحار الانوار، ج 10، ص 150.

هم‌چنین، بنابر دلالت روایات زیادی، در هنگام ظهور، حضرت مهدی(عج) و یاران آن حضرت، شعار خون‌خواهی حسین(ع) را سر می‌دهند.^۵

در زیارت عاشورا نیز می‌خوانیم: «أَنْ يَرْزُقَنِي طَلَبَ ثَارِكٍ مَعَ إِمَامٍ مَنصُورٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ: از خداوند می‌خواهم که خون‌خواهی تو را همراه با امامی که از اهل بیت پیامبر(ص) است، نصیب من فرماید». مسئله بازخواست از قاتلین امام حسین(ع)، چنان مهم است که یکی از القاب حضرت مهدی(عج)، «منتقم» می‌باشد. بدین ترتیب، چه دلیلی محکم‌تر از خون‌خواهی، برای پیوند عاشورا و انتظار وجود دارد؟!

^۵. النجم الثاقب، ص 469.